

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1So/85/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200640
Dátum vydania rozhodnutia:	27.07.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012200640.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Jany Henčekovej PhD., v právnej veci navrhovateľky: E. Z., bytom I. XXXX/XX, K. proti odporkyni: Sociálna poisťovňa - ústredie Bratislava, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX z 22. decembra 2011 v spojení so zmenovým rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X z 27. februára 2012, konajúc o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5Sd/97/2012-76 z 19. februára 2014 jednomyselne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Sd/97/2012-76 z 19. februára 2014 m e n í tak, že rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX z 22. decembra 2011 v spojení so zmenovým rozhodnutím č. XXX XXX X. X z 27. februára 2012 z r u š u j e a v e c v r a c i a odporkyni na nové konanie a rozhodnutie.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom krajského súdu bolo potvrdené rozhodnutie odporkyne uvedené vo výroku tohto rozsudku. Rozhodnutím číslo XXX XXX XXXX zo dňa 22. decembra 2011 (ďalej len „prvé rozhodnutie“) odporkyňa podľa § 65 ods. 1 a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov priznala navrhovateľke od 28. októbra 2011 starobný dôchodok v sume 282,90 eur mesačne, zvýšený od 1. januára 2012 na sumu 292,30 eur mesačne. Starobný dôchodok priznala podľa čl. 52 ods. 1 písm. a) a ods. 4 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 988/2009.

Rozhodnutím číslo XXX XXX XXXX X zo dňa 27. februára 2012 (ďalej len „druhé rozhodnutie“) odporkyňa pozmenila prvé rozhodnutie v časti výroku tak, že podľa § 65 ods. 1 a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a čl. 20 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení navrhovateľke od 28. októbra 2011 priznala starobný dôchodok v sume 282,90 eur mesačne, zvýšený od 1. januára 2012 na sumu 292,30 eur

mesačne a zároveň pozmenila prvé rozhodnutie aj v dôvodovej časti.

Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia dôvodil tým, že z vykonaného dokazovania je nesporné, že sídlo zamestnávateľa navrhovateľky Československých štátnych dráh - Správa prepravných tržieb bolo ku dňu 31.12.1992 na území Českej republiky, a preto je nutné pri stanovení príslušnosti nositeľa poistenia vychádzať z ustanovení Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení a Správnej dohody o vykonávaní Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení. Po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie dňom 1.5.2004 bolo potrebné posudzovať nároky súvisiace so starobným dôchodkom aj v súlade s nariadeniami Rady (EHS) č. 1408/71 a č. 574/72, ktoré nadobudli v Slovenskej republike platnosť od 1.5.2004. Súd poukazuje na to, že aj podľa článku 7 ods. 2 písm. c) nariadenia Rady (ES) č. 1408/71 sa článok 20 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení naďalej uplatňoval, nakoľko bol uvedený v prílohe III. nariadenia. Súd ďalej konštatoval, že dňa 1.5.2010 vstúpili do platnosti nové nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a 987/2009, ktoré nahradili nariadenia Rady (ES) č. 1408/71 a 574/72. Podľa článku 8 a prílohy II Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia naďalej ostávajú v platnosti články 12, 20 a 33 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení z 29. októbra 1992 a podľa článku 9 a prílohy I Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a článku 15 a 16 Správnej dohody o vykonávaní Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení na účely článku 20 zmluvy z 8. januára 1993 o určení sídla zamestnávateľa a trvalého pobytu na účely uplatňovania článku 20 dohovoru z 29. októbra 1992 o sociálnom zabezpečení. V tejto súvislosti súd vzhľadom na vznesené námietky navrhovateľky konštatoval, že odporkyňa správne aplikovala ustanovenia článku 20 ods. 1 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení navrhovateľovi a článok 15 ods. 1 Správnej dohody o vykonávaní Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení, pretože navrhovateľka mala zamestnávateľa k 31.12.1992 so sídlom na území Českej republiky, a preto obdobie do 31.12.1992 v súlade s čl. 20 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení je jednoznačne obdobím získaným podľa právnych predpisov Českej republiky, na zhodnotenie ktorého je príslušná Česká správa sociálneho zabezpečenia Praha v Českej republike a nie odporkyňa. Česká správa sociálneho zabezpečenia dňa 13.4.2012 predložila odporkyni formulár E 205 CZ, z ktorého vyplýva, že navrhovateľka získala do 31.12.1992 v českom systéme sociálneho zabezpečenia 9 104 dní dôchodkového poistenia. Rozhodnutím číslo XXX XXX XXX/XXX zo dňa 24.5.2012 Česká správa sociálneho zabezpečenia priznala navrhovateľke od X.XX.XXXX starobný dôchodok v sume 6 788,- Kč mesačne.

Krajský súd konštatoval, že odporkyňa správne postupovala, keď navrhovateľke zhodnotila iba dobu dôchodkového poistenia, ktorú navrhovateľka získala po 1.1.1993 na území Slovenskej republiky v zmysle hore uvedených platných predpisov Európskej únie ako aj v súlade so stále platným článkom 20 ods. 1 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení a čl. 15 ods. 1 Správnej dohody o vykonávaní Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení, ktorými je Slovenská republika viazaná a ktoré majú prednosť pred vnútroštátnymi právnymi predpismi. Navrhovateľka nepreukázala, že by voči ostatným zamestnancom bývalého zamestnávateľa Československé štátne dráhy, ktorým bol starobný dôchodok priznaný po konečnom určení sídla Československých štátnych dráh v Českej republike sa postupovalo iným spôsobom ako v jej prípade, a preto na námietku navrhovateľky ohľadom jej diskriminácie neprihliadol.

Proti rozsudku krajského súdu podala navrhovateľka odvolanie 7.5.2014 v ktorom uviedla, že „nie vlastnou vinou sa dostala do situácie, že jej odporkyňa priznala prepočítaný zvýšený starobný dôchodok už celý slovenský, ale len s účinnosťou od 22.8.2013 a nie od 28.10.2011, ako to požadovala v pôvodnom návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí odporkyne. Predmetom odvolania proti rozsudku krajského súdu je požiadavka priznania a dopočítania rozdielu aj za ostatné obdobia, t. j. od nástupu do starobného dôchodku od 28.10.2011 do 21.8.2013“. Na vysvetlenie svojho odvolania navrhovateľka uviedla, že dňa 2.4.2014, teda až po súdnom pojednávaní na krajskom súde, (ktoré bolo

19.2.2014) sa pri vybavovaní potvrdenia o žití na SP Bratislava dozvedela o Dohode medzi ČR a SR z 22.8.2013 (ďalej len „Dohoda“), ktorú neskôr získala na MPSVR a v prílohe pripojila k odvolaniu. Uvedená Dohoda rieši okrem iného spornú problematiku, t. j. určenie miesta sídla zamestnávateľa, ktorým bola v jej prípade ČSD Správa prepravných tržieb. Dňa 5.5.2014 prevzala na SP Bratislava rozhodnutie o starobnom dôchodku č. XXX XXX XXXX X - T.. zo 14.4.2014 (ďalej len „tretie rozhodnutie“), ktorým jej bol priznaný od 22.8.2013 starobný dôchodok len z poistenia v SR, čo je dôkazom toho, že jej požiadavka na priznanie starobného dôchodku len podľa právnych predpisov SR bola oprávnená. Pre navrhovateľku sa javí nepochopiteľné, že ju odporkyňa ako spolutvorca uvedenej Dohody o nej neinformovala a nenavrhol jej usporiadanie jej dôchodkových nárokov v jej zmysle už na súdnom pojednávaní, keďže Dohoda bola už v tom čase účinná. Žiadala, aby odvolací súd rozhodol o priznaní a doplatení rozdielu dôchodku od 28.10.2011 do 21.8.2013.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žiadala prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že suma starobného dôchodku bola navrhovateľke zvýšená rozhodnutím II zo 14.4.2014 (tretie rozhodnutie) od 22.8.2013 po zhodnotení doby zabezpečenia získanej do 31.12.1992 vzhľadom na Dohodu, platnú od 22.8.2013 na sumu 630,10 Eur a od 1.1.2014 na sumu 638,90 Eur. K námietke navrhovateľky, že dôvodom jej odvolania je len požiadavka priznania a dopočítania rozdielu na dôchodku od nástupu na starobný dôchodok od 28.10.2011 do 21.8.2013 odporkyňa uviedla, že dohoda ministrov práce a sociálnych vecí SR a ČR umožňuje bývalým zamestnancom v danom prípade zamestnancom ČSD požiadať o prepočítanie dôchodku v súlade s určením príslušnosti na hodnotenie dôb zamestnania pred 1.1.1993 podľa Dohody ministrov a to najskôr odo dňa platnosti Dohody, t. j. od 22. augusta 2013. Vzhľadom na uvedené podľa odporkyne nie je možné námietke navrhovateľky vyhovieť.

Najvyšší súd v súlade s ustanovením § 492 ods. 1 a 2 Správneho súdneho poriadku (zákon č. 162/2015 Z. z.) ako súd odvolací preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky proti rozsudku krajského súdu je dôvodné.

Medzi účastníkmi konania nie je sporné, že navrhovateľka požiadala o priznanie starobného dôchodku ku dňu 28.10.2011. Rozhodnutím z 22.12.2011 (prvé rozhodnutie) jej bol priznaný starobný dôchodok len za roky odpracované u zamestnávateľa so sídlom v SR po 1.1.1993. Nesporné je aj to, že navrhovateľke bol Českou správou sociálneho zabezpečenia priznaný starobný dôchodok 24.5.2012 na základe dôb odpracovaných do 31.12.1992 u zamestnávateľa ČSD Správa prepravných tržieb Bratislava.

Navrhovateľka v opravnom prostriedku proti prvému rozhodnutiu žiadala, aby jej bol odporkyňou priznaný starobný dôchodok za celé obdobie zamestnania na území Slovenskej republiky, pričom uviedla, že sídlom jej zamestnávateľa ku dňu rozdelenia ČSFR bola Slovenská republika, a to Správa prepravných tržieb ako samostatná organizačná jednotka ČSD. Rozdelenie doby zabezpečenia a poberanie dôchodku z dvoch zdrojov považuje za zaťažujúce a diskriminačné už len tým, že musí preukazovať nositeľovi poistenia v ČR „potvrdenia o životnosti“.

Odporkyňa v priebehu konania na súde rozhodnutím z 27.2.2012 (druhým rozhodnutím) v zásade len doplnila a zmenila dôvody prvého rozhodnutia, avšak zotrvala na rozhodnutí podľa ktorého doby zamestnania do 31.12.1992 započíta pre dôchodkové účely orgán sociálneho zabezpečenia ČR a doby po 1.1.1993 odporkyňa v súlade s čl. 20 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení. Ani uvedeným v poradí druhým rozhodnutím teda nebolo navrhovateľke vyhovené v celom rozsahu a preto sa stalo predmetom súdneho prieskumu v konaní začatom na základe opravného prostriedku podaného proti prvému rozhodnutiu.

Krajský súd rozsudkom z 19.2.2014 opravným prostriedkom napadnuté prvé a druhé rozhodnutie odporkyne potvrdil z dôvodov už vyššie uvedených. Na ústnom pojednávaní poverená zástupkyňa odporkyne uviedla, že navrhovateľke bola Českou správou sociálneho zabezpečenia hodnotená doba do 31.12.1992, preto nie je možné navrhovateľke priznať dôchodok duplicitne.

Odvolací súd konštatuje, že na ústnom pojednávaní a ani vo vyjadreniach odporkyne do rozhodnutia krajského súdu nie je zmienka o završení rokovaní medzi zainteresovanými orgánmi ČR a SR vo veciach starobných dôchodkov niektorých zamestnancov býv. ČSD prijatím dohody ministrov práce a sociálnych vecí ČR a SR z 22.8.2013, teda pred rozhodnutím súdu o podanom opravnom prostriedku. Predmetnú korešpondenciu ministrov navrhovateľka pripojila k odvolaniu proti rozsudku krajského súdu spolu aj s následným rozhodnutím odporkyne zo 14.4.2014 (tretie rozhodnutie), ktorým bola suma jej starobného dôchodku zvýšená odo dňa 22.8.2013 na sumu 630,10 Eur a od 1.1.2014 na sumu 638,90 Eur. Podľa dôvodov uvedeného rozhodnutia k zvýšeniu došlo na základe žiadosti navrhovateľky z 2.4.2014 a po zhodnotení dôb zabezpečenia získaných do 31.12.1992 vzhľadom na skutočnosť, že SR a ČR vyriešili spory v určení sídla bývalého zamestnávateľa navrhovateľky ČSD - Správa prepravných tržieb Bratislava, ku dňu rozdelenia ČSFR a zhodli sa na sídle zamestnávateľa v Slovenskej republike.

Odporkyňa v rozhodnutí zo 14.4.2014 uvádza, že „ Za účelom prijatia definitívneho riešenia vo veci určenia príslušnosti na hodnotenie dôb zabezpečenia získaných do 31.12.1992 bývalými zamestnancami Československých štátnych dráh, Správy prepravných tržieb Bratislava bola uzatvorená dohoda ministra práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a ministra práce a sociálnych vecí Českej republiky , podľa ktorej je s platnosťou od 22. augusta 2013 na účely aplikácie článku 20 ods. 1 Zmluvy na hodnotenie dôb zabezpečenia získaných z dôvodu zamestnania u zamestnávateľa ČSD príslušná Slovenská republika . V súlade so záverom vyplývajúcim z dohody je inštitúciou príslušnou na priznaniedôchodku za doby zabezpečenia do 31.12.1992 Sociálna poisťovňa, ústredie. Sumu starobného dôchodkuzvyšujeme od 22.8.2013 vzhľadom na skutočnosť, že dohoda nadobudla platnosť 22.8.2013.“

Odvolací súd konštatuje, že žiadosti navrhovateľky a jej opravnému prostriedku vo veci starobného dôchodku nebolo ani rozhodnutím zo 14.4.2014 úplne vyhovené, keďže starobný dôchodok v sume zodpovedajúcej dobe poistenia podľa predpisov Slovenskej republiky bol navrhovateľke priznaný až od 22.8.2013.

Odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ rozhodnutie odporkyne vychádza zo znenia Dohody ministrov s platnosťou od 22.8.2013, je dôvodné sa uvedenou dohodou, ako novou skutočnosťou, rozhodujúcou pre určenie dôchodkového nároku navrhovateľky, zaoberať v plnom rozsahu. Súčasne odvolací súd poznamenáva, že predmetná dohoda vlastne pozostáva z návrhu, ktorý je obsahom listu ministra práce a sociálnych vecí ČR zo 7.8.2013 č. j 2013/51005.701 a z odpovede listom ministra práce, sociálnych vecí a rodiny SR z 22.8.2013 č. 35658/2013.

Minister práce, sociálnych vecí a rodiny vo svojom akceptačnom liste z 22.8.2013 k návrhu ministra ČR v bode „1. súhlasil s tým, že na účely aplikácie článku 20 ods. 1 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení z 20. októbra 1992 obe strany po vzájomnej dohode považujú za miesto sídla zamestnávateľa

- Českú republiku u zamestnancov Kompresorovej stanice č. 4 Ivanka pri Nitre,
- Slovenskú republiku u zamestnancov ČSD - Správa prepravných tržieb, Bratislava

a

podľa bodu 2 „sa ustanovenie bodu 1 o určenie miesta sídla zamestnávateľa uplatní len na prípady

- ktoré neboli doposiaľ definitívne rozhodnuté (t. j. na nové žiadosti o dôchodok a na dôchodky predbežne priznané) a tiež na prípady
- ak osoba s už riadne priznaným dôchodkom požiada o aplikáciu citovaného ustanovenia, t. j. o revíziu príslušnosti k poskytovaniu dôchodku v súlade s touto dohodou (ak tak neurobí, budú priznané dôchodky naďalej vyplácané doterajším spôsobom).“

Podľa ďalšieho obsahu listu minister „súhlasil s tým, aby v uvedených prípadoch žiadna strana nežiadala vyrovnanie za dávky už priznané a vyplácané od dohodnutých pravidiel s výnimkou tých pohľadávok, ktoré môžu v budúcnosti vzniknúť v bežných prípadoch, ak z dôvodu zmeny príslušnosti k poskytovaniu dôchodku jedna strana prizná dôchodok od určitého dátumu a druhá strana svoj dôchodok

zastaví s menším oneskorením.“

Odvolací soud po oboznámení se s obsahem vyšší uvedených písemností (posuzované jako Dohoda ministrů), které soudu jako už bylo uvedené předložila ve fotokopii sice navrhovatelka, avšak odporkyňa sa na obsah dohody ministrů odvoláva v rozhodnutí zo 14.4.2014 (tretie rozhodnutie), nemá dôvod pochybovať o ich autenticite.

Podľa bodu 1 Dohody po vzájomnej dohode obe strany považujú za miesto sídla zamestnávateľa navrhovateľky Slovenskú republiku na účely aplikácie článku 20 ods. 1 Zmluvy. Podľa názoru súdu z obsahu bodu 1 nevyplýva, že by sa určenie miesta sídla zamestnávateľa navrhovateľky v SR viazalo na dátum 22.8.2013, pretože určenie miesta sídla daného zamestnávateľa je viazané na účel aplikácie Zmluvy z 29. októbra 1992. Skutočnosť, že uvedeným dňom 22.8.2013, ktorým je datovaný list ministra, došlo konečne k naplneniu cieľa rokovania o dôchodkovom zabezpečení zamestnancov niektorých federálnych podnikov nemôže mať iný význam, než ten, že bod 1 uzatvoril pretrvávajúcu neistotu v otázke sídla dvoch federálnych podnikov k 31.12.1992 pre účely dôchodkové.

Keďže navrhovateľka od samého začiatku konania žiadala o priznanie dôchodku tak, akoby všetky doby jej poistenia boli získané podľa právnych predpisov SR, skutočnosť, že k dohode o sídle zamestnávateľa došlo až dohodou ministrů, nemôže byť táto skutočnosť na úkor nárokov žiadateľa o dôchodkovú dávku. Keďže prvé a druhé rozhodnutie, o priznaní dávky sa ešte nestali právoplatnými a boli predmetom súdneho konania o preskúmanie ich zákonnosti, odporkyňa po 22.8.2013 mala a mohla v rámci autoremedúry poňať v poradí tretie rozhodnutie zo 14.3.2013 ako rozhodnutie, ktorým na základe opravného prostriedku vyhovie navrhovateľke v plnom rozsahu práve na základe bodu 1 Dohody, ktorá vyriešila otázku príslušnosti na hodnotenie dôb zabezpečenia získaných do 31.12.1992.

Pokiaľ odporkyňa vychádzala z toho, že navrhovateľka požiadala o prepočítanie dôchodku, a z toho dôvodu jej zvýšenie dôchodku patrí odo dňa Dohody, odvolací súd upriamuje pozornosť práve na tú skutočnosť, že o priznaní starobného dôchodku navrhovateľke doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté a ani rozhodnutím zo 14.4.2014 jej opravnému prostriedku nebolo v plnom rozsahu vyhovené.

Podľa prvej al. bodu 2 Dohody sa bod 1 uplatní na prípady, ktoré neboli doposiaľ definitívne rozhodnuté. Odporkyňa teda mala po 22.8.2013 konať v zmysle Dohody bez zreteľa na to, či navrhovateľka podá prípadne žiadosť o prepočítanie dôchodku, pričom nemožno prehliadnuť, že na existenciu Dohody nebol upozornený ani konajúci krajský súd. Z uvedeného dôvodu nemožno považovať žiadosť z 2.4.2014, spísanú do úradného záznamu na SP - ústredie za dôvod začatia samostatného konania o prepočítanie dôchodku v zmysle bodu 2 druhej al. Dohody, ale za súčasť konania o priznanie starobného dôchodku od 28.10.2011.

Z uvedených dôvodov odvolací súd zmenil prvostupňový rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods.1 písm. h) v spojitosti s § 246ods. 1 OSP s poukazom na § 492 SSP tak, že zrušil rozhodnutia odporkyne z 22.12.2011 a 27.2.2012 a vec vrátil odporkyni na ďalšie konanie s tým, že v novom konaní zohľadní už priznaný nárok na starobný dôchodok podľa rozhodnutia zo 14.4.2014 t. j. od 22.8.2013 a rozhodne o jeho priznaní odo dňa, od ktorého navrhovateľka žiadala o priznanie starobného dôchodku a v potrebnom rozsahu zmení aj rozhodnutie zo 14.4.2014. V záujme zachovania nároku navrhovateľky na už priznanú výšku starobného dôchodku od 22.8.2013 sa odvolací súd nedotkol uvedeného rozhodnutia. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je dôvodné stanovisko odporkyne, podľa ktorého by tým došlo k duplicitě v priznávaní dôchodku, ako to uviedla vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky. Otázka započítania už vyplatených súm a vzájomného vyporiadania medzi orgánmi dôchodkového zabezpečenia ČR a SR nie je vecou, ktorá by mala brániť priznaniu starobného dôchodku odo dňa, ako o to navrhovateľka požiadala.

Právnym názorom najvyššieho súdu je odporkyňa viazaná podľa § 250ja ods. 4 a § 250l ods. 2 OSP v spojitosti s § 432 SSP.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 a 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Navrhovateľka mala úspech vo veci, náhradu trov konania si neuplatnila, odporkyňa nemá nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.